

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa J.P.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 września 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 listopada 2020 r., sygn. akt VII AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 19 listopada 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i zmianę wyroku Sądu Okręgowego z 15 stycznia 2020 r. przez oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne:

1) Czy umowa o zakazie konkurencji po ustaniu współpracy zawarta ze zleceniobiorcą, będącym adwokatem świadczącym obsługę prawną na rzecz zleceniodawcy, zobowiązująca adwokata do zachowania w tajemnicy informacji

dotyczących zlecniodawcy powziętych w związku ze świadczeniem usług pomocy prawnej, przewidująca obowiązek zapłaty odszkodowania na rzecz tego adwokata za zachowanie tajemnicy zawodowej, posiada ważną *causae* i nie zmierza do obejścia ustawy lub nie jest sprzeczna z ustawą (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c.)?

2) Czy zawarcie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu współpracy ze zleceniobiorcą będącym adwokatem świadczącym obsługę prawną na rzecz zlecniodawcy, zobowiązującej adwokata do zachowania w tajemnicy informacji dotyczących zlecniodawcy powziętych w związku z świadczeniem usług pomocy prawnej, przewidującej obowiązek zapłaty odszkodowania na rzecz tego adwokata za zachowanie tajemnicy zawodowej, jest zgodne z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.)?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne nie czynią zadość tym wymaganiom. Po pierwsze, przedstawione przez autora skargi kasacyjnej zagadnienia nie mogą być uznane za nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, skoro w skardze przytoczone zostały orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczące tej problematyki, mające wspierać stanowisko skarżącego. Autor skargi nie wskazuje przy tym na rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Po drugie, w powoływanym w skardze wyroku z 12 kwietnia 2016 r.,

II PK 73/15, Sąd Najwyższy stwierdził, że brak kauzy w umowie o zakazie konkurencji dotyczy jedynie pracownika będącego radcą prawnym i w ramach swoich obowiązków pracowniczych wykonującego obsługę prawną pracodawcy, a nie osoby, która będąc radcą prawnym, zajmuje stanowisko niezwiązane lub luźno powiązane z obsługą prawną podmiotu zatrudniającego. Natomiast kwestia zakresu obowiązków powoda stanowi już element ustaleń faktycznych. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20). Stąd też przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że powód podejmował czynności niezwiązane z wykonywaniem zawodu adwokata, a więc poza sferą świadczeniem pomocy prawnej na rzecz pozwanej spółki, jest dla Sądu Najwyższego wiążące. Dlatego też nie można uznać, że oba zagadnienia są osadzone w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd odwoławczy, skoro opierają się na założeniu, że powód pozyskał określoną wiedzę wyłącznie w ramach wykonywania zawodu adwokata.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.